

Sygn. akt **II AKa 215/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)
Sędziowie:	SA Andrzej Wiśniewski SA Stanisław Stankiewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wlkp. Pawła Jarockiego

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2018 r. sprawy

D. W.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 24 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K 114/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz koszty dojazdu do siedziby Sądu Apelacyjnego w kwocie 183,88 (stu osiemdziesięciu trzech, 88/100) złotych ;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Andrzej Wiśniewski Bogumiła Metecka-Draus Stanisław Stankiewicz

Sygn. akt II AKa 215/18

UZASADNIENIE

D. W. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 27 kwietnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt II K 100/16, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 września 2017 r. w sprawie o sygn. II AKa 117/17 – kara łączna 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 197 § 2 k.k. w zb. z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 200a § 1 k.k. w zb. z art. 200 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

i art. 12 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 200a § 1 k.k. w zb. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z art. 202 § 4 a k.k. popełnione w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 28 września 2015r.,

II. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 10 lipca 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K. 267/18, za występki z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 200 § 3 k.k. w zb. z art. 200 § 4 k.k. oraz art. 200a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., popełniony w okresie od maja 2014 r. do lipca 2015 r. - kara 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem łącznym z dnia 24 sierpnia 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 114/18:

I. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec D. W. opisanymi wyżej wyrokami i orzekł karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;

II. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach pozostawił do odrębnego wykonania;

III. na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył na poczet orzeczonej w pkt. I kary łącznej pozbawienia wolności odbyty dotąd okres karę łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej wobec D. W. wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie o sygn. akt II K. 100/16, tj. od dnia 28.09.2015 r. godz. 12:30 do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie;

IV. zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków związanych z wydaniem wyroku łącznego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od wyroku wniósł obrońca skazanego zarzucając wydanemu rozstrzygnięciu - rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu skazanemu kary 6 lat pozbawienia wolności podczas, gdy przesłanki, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, przede wszystkim ścisły związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy przestępstwami pozostającymi w zbiegu oraz postawa skazanego po osadzeniu, zrozumienie sytuacji i pełna subordynacja w trakcie odbywania kary, uzyskiwanie nagród regulaminowych wskazują na aktywny udział w procesie resocjalizacji i uzasadniają wymierzenie kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Tak podnosząc, obrońca D. W. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie skazanemu kary łącznej i wymierzenie jej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności, oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym, albowiem koszty te nie zostały opłacone nawet w części.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego na uwzględnienie nie zasługuje.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, Sąd pierwszej instancji wydał w niniejszej sprawie prawidłowe rozstrzygnięcie, którego to nie podważają argumenty zaprezentowane w apelacji. Skarżący nie kwestionował przy tym samej zasady połączenia kar, Sąd Apelacyjny także nie widzi w tym zakresie nieprawidłowości.

Przechodząc do apelacji to wskazać należy, iż zgodnie ze wskazaniem art. 86 kk, możliwą do wymierzenia skazanemu, była kara pozbawienia wolności w granicach od 5 lat pozbawienia wolności do sumy kar, która wyniosła 7 lat pozbawienia wolności. Kształtując co do skazanego karę łączną w wysokości 6 lat pozbawienia wolności, Sąd meriti ustalił ją prawidłowo. Przy jej kształtowaniu, jak wynika z treści uzasadnienia wyroku rozważył z jednej strony związek przedmiotowy oraz czasowy zachodzący pomiędzy przestępstwami, w tym uwzględnił różnice i podobieństwa rodzajowe poszczególnych czynów, a także opinię o skazanym za czas jego pobytu w zakładzie karnym (k-35). Następnie wskazał, jakie okoliczności przemawiały za zastosowaniem zasady absorpcji i dlaczego zasada pełnej absorpcji, nie mogła znaleźć zastosowania w przypadku skazanego.

W ocenie Sądu odwoławczego brak jest rzeczowych powodów do złagodzenia orzeczonej kary pozbawienia wolności, czy też zastosowania do jej ukształtowania zasady absorpcji, jak tego domaga się obrońca.

Wyrok łączny jest instytucją, która ma racjonalizować wymiar kary, a nie służyć jedynie poprawie sytuacji skazanego (por.: postanowienie SN z dnia 22 września 2016 r., III KK 140/16, LEX nr 2142559). Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku z wyroku z dnia 11 maja 2017 r., sygn. akt II AKa 374/16 LEX nr 2383382 stosowanie zasady absorpcji nie jest punktem wyjścia przy dokonywaniu oceny wymiaru kary łącznej (por.: wyrok SA w Gdańsku z dnia 19 maja 2010 r., II AKa 119/10, POSAG 2010/3/165-174), a popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowiej niż na zasadzie absorpcji.

Pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez skazanego jak słusznie zważył Sąd Okręgowy zachodzi związek przedmiotowy, wszystkie były to występki jednorodnej natury – przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajowości, chociaż godziły w różne dobra prawne. Przy czym, jak wskazał Sąd meriti popełnione zostały w zbliżonym okresie czasu, a także miejsce popełnienia było tożsame, chociaż sam ich skutek miał miejsce na terenie całego kraju. Równocześnie, jak słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji, zostały one popełnione na szkodę ośmiu małoletnich dziewczynek. Dodatkowo, pominąć nie można uprzedniej karalności skazanego (z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), w tym faktu, że orzeczone uprzednio kary były z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Jednocześnie przy ocenie wyboru zasady, wg której winna być ukształtowana kara, pominąć nie można też opinii o skazanym z jednostki penitencjarnej. Wynika z niej, iż skazany porządku i dyscypliny przestrzega w stopniu dobrym, wobec przełożonych prezentuje pozytywne postawy, z współosadzonymi prowadzi zgodny i bezkonfliktowy tryb życia, nie przynależy do podkultury przestępczej, ale także karę odbywa w systemie zwykłym i dotychczas był tylko cztery razy nagradzany (k-71).

Odnosząc się zaś do akcentowanej w apelacji okoliczności, iż skazany nie unikał odpowiedzialności, a także sam podjął inicjatywę zakończenia postępowania w sprawie II K 267/18 w sposób konsolidacyjny, to okoliczność ta z pewnością została uwzględniona podczas procedowania w przedmiotowej sprawie, w tym przy wymiarze kary.

Dotychczasowy sposób życia skazanego wskazuje na pogłębianie się u niego nieposzanowania dla zasad obowiązującego porządku prawnego. Sąd Apelacyjny wskazuje przy tym, iż popełnienie więcej niż jednego przestępstwa (tak jak w przypadku skazanego) powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Całkowitą zasadę absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego, a żadna z tych sytuacji nie ma miejsca w niniejszej sprawie.

W takiej sytuacji wymierzona skazanemu kara łączna pozbawienia wolności, nie może być uznana za karę nadmiernie surową.

Dlatego też zaskarżony wyrok, jako w pełni prawidłowy, został utrzymany w mocy.

O kosztach udzielonej pomocy prawnej orzeczono na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz.U.2018.1184) oraz § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714). Natomiast na podstawie § 2 pkt 2 ww. rozporządzenie w zw. z § 2 ust. 1 lit b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. Nr 27, poz. 271) orzeczono o kosztach dojazdu obrońcy na rozprawę odwoławczą.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd Apelacyjny zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze biorąc pod uwagę jego sytuację – pobyt w izolacji - ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Andrzej Wiśniewski Bogumiła Metecka-Draus Stanisław Stankiewicz